

Allah, sizlerden îman edip sâlih amel işleyenleri, kendilerinden öncekileri yeryüzünde Halîfe kıldığı gibi onları da yeryüzünde Halîfe kılacağını, onlar için seçtiği dinlerini (İslam'ı) yeryüzünde hâkim kılacağını, (geçirdikleri) bu korkularını güvene çevireceğini vaâdetti. Zira onlar yalnız Bana kulluk ederler ve hiçbir şeyi Bana ortak koşmazlar. Her kim de bundan sonra inkâr ederse işte onlar fâsıkların ta kendileridir. [Nur 55]

-Basın Açıklaması-

Hizb-ut Tahrir'in Mahiyeti ve Hitâbı Hakkında Dr. Antonio Alanzo'ya Bir Mektup

No: HL-BA-2008-MB-TR-0004

H. 24 Şa'bân 1429
M. 25 Ağustos 2008

Dr. Antonio Alanzo;

En güzel temennilerle ve sonra;

"Athena Intelligence Journal" dergisinde yayınlanan "**Hizb-ut Tahrir**'in Hitâbının Analizi" başlıklı araştırmanızı okudum ve **Hizb-ut Tahrir**'in vakiasını, kendi kaynaklarından hareketle açıklamaya yönelik ciddi girişimler içeren değerli bir araştırma olduğunu gördüm. Bununla birlikte araştırma, tekrar gözden geçirilmeye ve daha fazla tetkike muhtaç bazı noktalar içermektedir. Bu mektubumda Hizb'in mahiyeti ve hitâbı olmak üzere şu iki noktaya odaklanacağım:

Mahiyeti açısından olana gelince; Hizb'in siyâsî bir parti olmayıp "devrimci toplumsal bir hareket" olduğu sonucuna ulaşmışsınız. Demiştiniz ki: "**Hizb-ut Tahrir**, kendisinin siyâsî bir parti olduğunu şiddetle vurgulamasına rağmen, toplumsal bir hareket olarak değerlendirebiliriz." Yine demiştiniz ki: "**Hizb-ut Tahrir**'in devrimci toplumsal bir hareket olduğunu teyit edebiliriz."

Hitâbı açısından olana gelince; Hizb, terörist bir parti değildir ve de şiddete başvuramaz şeklindeki açıklamanıza rağmen Hizb'in hitâbının şiddete teşvik ettiğini teyit etmişsiniz. Kısacası **Hizb-ut Tahrir**, yasal çerçeve içerisinde hareket eden bir örgüt olarak itibar edilebilir olmasına rağmen diğer örgütlerin üyelerini terörist eylemlere teşvik etmektedir; çünkü o, bazı kimseleri terörizme itebilecek her türlü fikrî desteği ve gerekçeyi sunmaktadır sonucuna ulaşmışsınız. Şimdi ulaştığınız ve çıkardığınız sonuçları, aşağıdaki noktalar üzerinden ele alacağım:

1. Hizb-ut Tahrir, devrimci toplumsal bir hareket midir yoksa siyâsî bir parti midir?

Toplumsal hareket, pek çok şekilde tanımlanmıştır ve bunlardan bazıları şunlardır:

"Macinois", şöyle tanımlamıştır: "Değişime teşvik eden veya değişime karşı çıkan organize harekettir."

"Gusfield", şöyle tanımlamıştır: "Kamu düzeninin bazı niteliklerini değiştirmeyi amaçlayan ortak toplumsal hareketler ve inançlardır."

"Giddens'ten" alıntılıdığınız tanımınıza göre ise: "Mevcut kurumların sınırı dışında gerçekleşen kolektif çaba yoluyla genel bir maslahatı elde etmeye veya genel bir hedefi gerçekleştirmeye yönelik kolektif çabadır."

Binâenaleyh gerek size, gerekse bu tanımlamalara göre **Hizb-ut Tahrir**, toplumsal bir harekettir, yani değişime yönelik organize hareket eden bir cemaattir. Madem ki Hizb, köklü ve kapsamlı bir değişimin peşindedir, o halde devrimci toplumsal bir harekettir. "Macionis'e" göre ise: "Hareketler içerisinde en radikal olanı, devrimci toplumsal hareketlerdir. Çünkü onlar, toplumu bir bütün olarak köklü bir değişim ile değiştirmeyi amaçlamaktadırlar."

Siyâsî partiye gelince; bu da pek çok şekilde tanımlanmıştır ve bazıları şunlardır:

"Robert Huckshom", şöyle tanımlamıştır: "Devlet gücüne hakim olmak için adaylar çıkarmayı ve seçimleri kazanmayı amaçlayan şahısların oluşturduğu bağımsız gruptur. Bu da kamu dairelerine ve devlet yönetimine hakim olmakla gerçekleşir." "Amerikan Ansiklopedisi'nde" siyâsî partiler şöyle tarif edilmiştir: "Temel hedefi, seçilmiş üyelerini devlet dairelerine yerleştirmek olan seçkin toplumsal örgütlerdir." Sizin tanımınıza göre ise: "Siyâsî parti, sadece siyâsî aktörlerin kolektif hareketlerini ifâde eden şekillerden bir şekildir." Kezâ size göre siyâsî parti ile siyâsî çalışma yürüten her hangi bir kolektif kitleleşme arasındaki temel fark, seçimlere aday gösterme ve vatandaşları temsil etmek için hükümet içerisinde koltuk elde etme gücünde yatmaktadır. Şimdi bu

mefhumları ele alabiliriz:

1. Toplumsal hareket mefhumun muğlaklığı:

“Toplumsal hareket”, pek çok şekilde tanımlanmasından, sınırlarının ve kriterlerinin farklılaşmasından ötürü sosyoloji problemlerinden bir problem sayılır. Nitekim “John Wilson”, bu bağlamda mefhumun, bazen kardeşlik bağlarını, gençlik gruplarını ve siyâsî partileri, dinsel inançları ve benzerlerini kapsayacak şekilde genişlediğini ifâde etmiştir. “Paul Byrne” ise, bu durumu şöyle ifâde etmiştir: “*Bu ıstılah, son otuz yıl içerisinde her şeye tatbik edilecek şekilde gelişigüzel bir keyfiyetle kullanılmıştır.*” Binâenaleyh toplumsal hareketin tanımında ve herhangi bir varlığın vakiasına intibakında ne kadar dakik olduğumuzu iddia etsek de bakışımıza itiraz edenler ve görüşümüzü çürütenler olduğunu görürüz.

Buna örnek olarak siz, **Hizb-ut Tahrir**’i, “devrimci toplumsal bir hareket ” olarak tanımladınız ve tanımınızda şu üç faktör üzerine yoğunlaştınız: Değişimi amaçlamak, illegal çalışmak ve kapsamlı değişimi istemek. Ancak siz Hizb’in istediği değişimin, siyâsî sahaya mı yoksa kültürel sahaya mı ilişkin olup olmadığına dikkat etmediniz. Diğer bir ifâde ile toplumsal hareket mefhumu, hareketinin konusu çerçevesinde mahiyeti ayırt edilmeye muhtaç genel mefhumlardandır. Dolayısıyla da sosyologlar, hareket konularına, ilgi sahalarına ve çalışmalarına göre hareketleri, dinsel inançlar gibi sosyo-toplumsal hareketler ve sosyo-siyasal hareketler olmak üzere iki kısma ayırmışlardır. Nitekim -Hans Haferkamp ve Neil J. Smelser’e göre- bu iki hareketin arasındaki fark, sosyo-toplumsal hareketler, inançlarını ve pratik hükümlerini, insanları bir araya toplayan tüm siyâsî varlıkların zorunlu alanı haline getirilmesini amaçlamazlar. Bunu amaçlaması halinde o, çağdaş İslâmî hareketler gibi sosyo-siyasal bir hareket olurlar. Bilindiği üzere **Hizb-ut Tahrir**, bir devleti inşâ etmeyi ve benimsediklerini, toplum içerisinde infâz mevkiine koymayı amaçlamaktadır. Binâenaleyh **Hizb-ut Tahrir**, sosyo-siyasal bir hareket olarak tanımlanmış olsaydı, sadece toplumsal hareket olarak tanımlanmasından daha dakik olurdu.

2. Toplumsal hareket ile siyâsî parti arasındaki fark:

Toplumsal hareket tanımınızda, illegal çalışma faktörüne yoğunlaştığınız mülâhaza edilmiştir. Zîra sizin tanımınıza göre toplumsal hareket: “*Mevcut kurumların sınırı dışında gerçekleşen kolektif çalışma yoluyla genel bir maslahatı elde etmeye veya genel bir amacı gerçekleştirmeye yönelik kolektif çabadır.*”

Yine siyâsî parti tanımınızda yasal çalışma faktörüne yoğunlaştığınız mülâhaza edilmiştir. Dolayısıyla **Hizb-ut Tahrir**’i, siyâsî bir parti olarak görmediğiniz ortaya çıkmaktadır. Çünkü Hizb, sizin de belirttiğiniz gibi Lübnan müstesnâ hiçbir yerde siyâsî nizâma dâhil olmamıştır. Böylece siz, toplumsal hareket ile siyâsî partinin arasını ayıran temel farkın, nizâm ile olan ilişkisi olarak görmektesiniz. Yani örgüt illegal çalışıyorsa, toplumsal harekettir, yasal çalışıyorsa siyâsî bir partidir. Organizasyon, kurumsal iskelet, dâhili uyum vs. gibi toplumsal hareketin karakteristik özellikleri olarak zikrettiğiniz diğer faktörlere gelince; size göre bunlar, asli farklar değildir, bu görüşü iki yönden ele alacağım:

Birinci Yön: Toplumsal hareketi siyâsî partilerden ayıran bazı özellikleri vardır ve herhangi bir varlığa toplumsal hareket vasfı intibak edebilmesi için bu özelliklerin onda bulunması kaçınılmazdır. Eğer bu özelliklerin bir kısmından yoksun kaldığı halde toplumsal hareketin kriterlerine intibak etmemesine rağmen onu toplumsal hareket olarak tanımlanmak yanlıştır. Buna örnek siyâsî partiyi, toplumsal hareketten ayırt eden şey, organizasyon dakikliğidir. Bilakis “Paul Byrne”, organizasyon eksikliğinin toplumsal hareketlerin özelliklerinden olduğunu ve toplumsal hareketin, organizasyon, taktiksel ve ideolojik kriterlere göre belirlenmesinin zor olduğunu düşünmektedir. Kezâ “Byrne”, toplumsal hareketin özelliklerini belirlemenin zorluğunu, partilerin aksine tabiatlarının muğlaklığına bağlamaktadır. Bu da bizi şu soru sormaya sevk eder: Toplumsal hareketin mahiyetinin kriterini belirleyen faktörün dikkat boyutu nedir? Binâenaleyh sizin belirlediğiniz faktörler, organizasyonun ötesinde titiz dakikliği ile bilinen **Hizb-ut Tahrir**’e ne kadar intibak etmektedir? Buna örnek siyâsî partiyi toplumsal hareketten ayırt eden şey, devletin organlarına hakim olmak yoluyla ideolojisini ve görüşlerini tatbik mevkiine koymayı amaçlamasıdır. Toplumsal hareket ise, herkesi değerlerinin doğruluğuna iknâ etmeyi amaçlamış olsa da bunu, yönetime hakim olmak yoluyla gerçekleştirmeyi amaçlamaz. **Hizb-ut Tahrir**’e gelince; şu anda ideolojisini, toplum, devlet ve hayat içerisinde infâz mevkiine koymak için otoriteyi teslim almayı amaçlamaktadır. Dolayısıyla da Hizb, toplumsal bir hareket değildir.

İkinci Yön: Siz, siyâsî parti ile siyâsî çalışma yürüten herhangi kolektif bir kitleleşme arasını ayırt ederken, seçimlere aday gösterme ve insan kitlelerini temsil etmek için hükümet içerisinde koltuk elde etme gücünü şart koşunuz. Dahası bunun temel fark olduğunu ifâde ettiniz. Ancak böylesi bir dakiksizliğe ve muğlaklığa rağmen bu şart, iki varlık arasında temel fark olmaya uygun mudur? Zîra seçimlere aday

gösterme gücü ne demektir? Gücün varlığı, pratikte uygulanmayı gerektirir mi? **Hizb-ut Tahrir**, bu güce sahip olmasına rağmen bunu uygulayamamaktadır. O halde sizin mefhumunuza göre siyâsî parti vasfı ona intibak eder mi yoksa bunu uygulaması mı gerekir? Bunu uygulamanın zorunlu olduğunu söylesek de **Hizb-ut Tahrir**, seçim fikrini reddetmemektedir ve **Hilâfet**'in kurulmasından sonra, "seçimler için aday çıkarmak, insan kitlelerini temsil etmek için Ümmet Meclis'inde koltuklar elde etmeye, yöneticileri muhasebe etmeye ve yöneticilerin kendi görüşünü taşıyan kimselerden olması için çalışacaktır." Bu durumda bu gücü pratikte uygulamış ve ona parti vasfı intibak etmiş midir, yoksa bu gücü, mevcut vakıa çerçevesinde uygulaması kaçınılmaz mıdır?

Mevcut vakıa çerçevesinde bu gücün pratikte uygulanması zorunludur dersiniz, derim ki: Mevcut vakıa, bu gücün uygulanmasına hiç izin verir mi? Dahası İslâmî beldelerdeki mevcut vakıa kapsamında bu gücün kullanılmasından söz etmek mümkün müdür? Batılı bir aydın olarak sizce de aşîkardır ki -Batılı fikrî sisteme göre- partilerin varlığı ve görevlerini yerine getirmeleri, demokrasinin varlığı ile bağlantılıdır. Örneğin "Lipest'e" göre partiler, onsuz modern demokrasinin olamayacağı dinamik faktörün varlığının göstergesidir. "Stokes'e" göre ise, siyâsî partiler, demokrasiden kopamazlar ve "Muller" de bunu, şu sözü ile teyit etmiştir: "Modern devlette demokrasinin tatbiki için siyâsî partilerin zorunluluğu fikri, egemen fikir haline gelmiştir." Binâenaleyh Batılı kriterlere göre siyâsî partilerin ortaya çıktığı siyâsî çatının yokluğunda Batılı kriterlere göre siyâsî bir parti veya toplumsal bir hareket olarak **Hizb-ut Tahrir**'in mahiyetini belirlemeye yönelik bu araştırmanın ne değeri vardır? Bu ifâdenin teyidi için size şu sözünüzü hatırlatırım: "Lübnan durumu, müstesnadır." Zîra Hizb'i, Lübnan'da siyâsî sisteme ortak olmak şeklinde değerlendirmişsiniz. Bu mefhumunuza göre Hizb, siyâsî bir parti olması gerektiği gibi, sorunun da **Hizb-ut Tahrir** 'in tabiatından ziyade mevcut nizâmların tabiatından kaynaklanmış olması gerekir.

3. **Hizb-ut Tahrir**'in mahiyeti:

Batıdaki siyâsî partiler, gerek tabiatları, gerekse misyonları açısından büyük bir gelişmeye tanıklık etmektedirler. Bazı aydınlar bu durumu, çöküş olarak değerlendirirlerken bazıları ise, çöküş ifâdesini kullanmayı reddederek bunu değişim olarak değerlendirmektedirler. İfâde tarzı, her ne olursa olsun bu, siyâsî partilerin geçmişe oranla toplumdaki değerlerini ve önemlerini kaybetmeleri halini ifâde etmektedir ve Batılı aydınlar, bu çöküş veya değişim için pek çok sebep belirttiler. Nitekim "John J. Coleman", Amerika'daki siyâsî partilerin çöküş sebebinin, demokratlar ile cumhuriyetçiler arasındaki farkların kaybolması olduğu görüşündedir. "Kirchheimer" ise, değişimin sebebinin, partilerin ideolojik yapılarından vazgeçmesi ve "popülist" ilkesini benimsemeleri olduğunu düşünmektedir. Bu ise, seçmene dinlemeyi sevdiği şeyleri dinletmeye dayanan bukalemun ve menfaatçilik ilkesidir. Daha genel bir teori olarak diğer bir kesim ise, siyâsî partilerin tabiatında ve toplumda var olan misyonlarındaki değişimin, onları çöküşe ve değerlerini yitirmeye götürdüğünü düşünmekte.

Çünkü çağdaş siyâsî partiler, toplumun meselelerinden daha ziyâde seçimleri ön plana çıkarmaktalar. Batıdaki siyasî partiler, hareketsel tabiatlarını, yani ideolojiye göre toplumu değiştirmeye veya bu ideolojiye göre onu korumaya yönelik çabalarını kaybetmişlerdir. Binâenaleyh bazı bilinçli Batılı aydınlar, hareketsel rûhun siyâsî partiler için kaçınılmazlığı görüşündedirler. Bilakis bazıları, aktif parti mefhumunu, birincisi; organizasyonda dakiklik ile etkileme gücü, ikincisi; toplumu harekete geçirme gücü ile değişimde kesintisiz çaba özelliklerine sahip iki varlık arasını birleştiren bir varlığın vasfı olarak kullanma yoluna gittiler. Bunları şunu belirtmek için zikrettim: İdeolojik noktadan hareketle toplumu değiştirmek veya onu korumak amacıyla toplum içerisindeki etkinliği bakımından hareket, siyâsî partilerin özüdür. Siyasî partiler özünü kaybederlerse, buna bağlı olarak mahiyetlerini de kaybederler. Dolayısıyla ne bir kimliği, ne bir mesajı, ne de elit bir zümrenin maslahatı için insanları oyalamaktan başka misyonu olamayan bir varlık olurlar. Nitekim şu andaki mevcut Batılı siyâsî partilerin geneli böyledir.

Hizb-ut Tahrir, doğduğu günden beri bu gerçeğin bilincinde olmuştur. Bunun için de kendisini, maslahatlarına önem vererek işlerini gözetmek üzere Ümmet içerisinde çalışan ideolojik siyâsî bir parti olarak takdim etmiştir. **Hilâfet** öncesi misyonu ise, fikrî çatışma ve siyâsî mücadele yoluyla Ümmet'in kalkınmasını sağlayarak, toplumun ve devletin binasını oluşturarak Müslümanların vakıasını değiştirmektir. **Hilâfet**'in kurulmasından sonraki misyonu; yönetimdeyse benimsediklerini tatbik etmek yoluyla kazanımlarını korumak, yönetimde değilse, Ümmet içerisinde fikrî ve siyâsî çalışma yapmak veya yöneticileri muhasebe etmek yoluyla benimsediklerini korumaktır. Buna ilâveten toplumun bekçiliği misyonu ise, Hizb'in kendisi için belirlediği en yüce görevler arasındadır. Bu da İslâmî Ümmet'in, bu kâinatta insanlığın hayrına hareket eden diri bir Ümmet olarak kalması için ideoloji korunu, Müslümanların

akıllarında ve nefislerinde yanar bir şekilde korumak demektir. **Hizb-ut Tahrir**, işte budur ve o, hem kendisini insanlara sunan seçkin Hizbî bir modeldir, hem de ideolojik kimliklerine bakılmaksızın pek çok siyâsetçinin ve aydının bugün gözdesi haline gelmiş bir modeldir.

2. Hizb-ut Tahrir 'in hitâbı, şiddete teşvik ediyor mu?

Şiddet ve terörizm meselesine gelince; kısacası size göre Hizb, terörist bir hareket olarak tanımlanamamasına rağmen hitâbı, teröre teşvik ediyor ve buna gerekçeler hazırlıyor. Bu görüşü, tahlilinizdeki hatalı noktaları açıklamak yoluyla ele alacağım:

1. İslâmî akliyeti anlamada dikkatsizlik:

Demışsınız ki: “Şiddet kullanılması, taktiksel sebeplerden ötürü olası değildir. Çünkü şu an, buna uygun değildir. Yoksa bu, şiddetin meşru olmadığı veya son seçenek olduğu şeklinde derin kişisel bir kanaatten ötürü değildir. Ancak Rasul'ün metodu böyle değildir. Çünkü İslâm'ı gönüllü olarak kabul etmeyen halklara karşı şiddetin kullanılması, ileriki bir zamana bırakılmıştır. Dolayısıyla davetten cihâda dönüşüm meydana gelmiştir.” Ancak taktiksel ne demektir, meşru ne demektir, kişisel kanaat ne demektir? “Radikal” bir Müslümana göre meşruiyet ile size göre olan meşruiyet aynı mıdır? **Hizb-ut Tahrir**'e göre kanaatin kaynağı ile size göre olan kanaatin kaynağı aynı mıdır?

Geçici bir taktik ve ittibaası zorunlu bağlayıcı bir metot olarak itibar ettiğiniz şeylere karar vermezden önce Müslümana göre zorunluluk kaynağı anlaşılmalıdır. **Hizb-ut Tahrir**'e göre zorunluluk kaynağı, İslâmî şeriattır, sizin benimsediğiniz beşerî yasal meşruiyet değildir. Nitekim Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in Sünneti, İslâmî şeriattandır ve Hizb, çalışma metodunu belirlemede ona itimat etmiştir. Binâenaleyh Hizb'in, “şiddet” kullanmamaya bağlı kalması, derin kişisel bir kanaatin sonucudur; çünkü Hizb'in hükümlerini ve amellerini üzerine binâ ettiği İslâmî şeriat, bunu haram kılmaktadır. Vardığınız sonuçları teyit etmek amacıyla verdiğiniz örneğe gelince; o, **Hizb-ut Tahrir** üyesi Yakûb Tosun'un şu sözüdür: “Nebî [Sallallahu Aleyhi ve Sellem], ‘şiddet’ metodunu kullanmış olsaydı, kesinlikle onu kullanırdım.” Bu sözün tevlini yanlış yaptınız; çünkü bu, Hizb'in metoduna yönelik kanaatini ve onun, ittibaası vâcip Rabbânî bir şeriat olduğunu ortaya koymaktadır. Yoksa bu, geçici bir taktik olduğunu ortaya koymamaktadır. Dolayısıyla bu sözden murat, Hizb, şer'î bir kaynak olmasından dolayı Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'e ittibaa etmektedir. Eğer “şiddet”, İslâmî şeriata göre meşru olsaydı kesinlikle onu da yapardık. O halde maksat, Hizb'in çalışmasının şer'î kaynağının ortaya konulması ve bunun, kendi fikrî kanaati olduğunun teyit edilmesidir. Sözünüzde görüldüğü üzere, Hizb'in hareketini ve fikirlerini, “gaye vasıtayı meşru kılar” ve hareket, insan aklının belirlediği menfaate binâ edilir diyen Batılı kâidenin mikyasına kıyas ettiğiniz açıktır. Bu nedenle bu mikyasın bozukluğuna, İslâmî ideolojiye dayanan bir parti olarak **Hizb-ut Tahrir**'in, makyavelist kaideyi reddettiğine ve şeriata belirleyeceği menfaate itibar ettiğine dikkat çekmek istedim. Bunun içindir ki Hizb'in, **Hilâfet**'in kurulması için pratik metodunda “şiddet” kullanmaması kanaati, İslâmî şeriata ve hayattaki felsefesine bağlılığına dayalı bir kanaat olup taktiğe dayalı bir kanaat değildir.

2. Bağlama riayetsizlik:

Ünlü antropolog “Bronislaw Malinowski”, şöyle demiştir: “Mananın cümle ile sınırlı olduğu kanısı, hatalı bir mefhumdur; çünkü cümle ile bağlam, birbirini tamamlayan ve aralarında kopukluğun olmadığı birbiri için gerekli iki unsurdur.” O halde söz, bağlamdan çıkarıldığında maksadı aşan manaların anlaşılmasına yol açar. Ayrıca denilmiştir ki: “Bağlamsız bir şekilde, dilediğin şey hakkında, dilediğini söyleme hakkına sahipsin.”

Mesela bağlamın gözetilmemesi örneklerinden bir örnek olarak istişhâd eylemleri meselesini ele alabiliriz. Zîra Hizb'in bu tür eylemleri meşru gördüğünü belirttiniz. Ardından da şu sonucu çıkardınız: “**Hizb-ut Tahrir**'in dergisi el-Va'î'de yayınlanan bu metin, siyâsî kazanımlar elde etmek için şahısların öldürülmesine ilişkin olarak Hizb'in görüşü hakkında hiç bir şüpheye mahal bırakmamaktadır. Oysa bu, Hizb'in kurucusunun kitaplarında belirttiği Rasul'ün metodu değildir.” Eğer sözü, bağlamına koymuş olsaydınız Hizb'in kurucusu “Şeyh Takiyyuddîn en-Nebhânî” [Rahimahullah]'ın “şiddeti”, Rasul [Sallallahu Aleyhi ve Sellem]'in metodundan saymamasını garipsemezsiniz. Müslümanlar ile beldelerini işgâl edenler arasında yaşanan savaş bağlamında meydana gelen istişhâd eylemlerine gelince; bunların Hizb'in gayesi, yani **Hilâfet**'in kurulması ile hiç bir alakası yoktur. Farz edelim ki İspanya, saldırıya maruz kaldı ve topraklarının bir kısmı işgâl edildi. Bu durumda sosyalist partinin tavrı nasıl olur? İşgâlî kabullense hain olacaktır. İşgalciye karşı direnişe çağırırsa, siyâsî bir parti olması itibarıyla bu onun yapısını değiştirir de askerî veya terörist veya şiddete teşvik eden bir parti haline mi gelir? Sözlerinizdeki dikkatsizlik, sadece Hizb'in sözlerinin bağlamına riayetsizliğin ötesinde meşruiyeti ve meşruiyetsizliği açısından bir bütün olarak şiddet kullanılması bağlamındaki riayetsizlikte de mevcuttur. Bunun içindir ki Müslümanların işgalcilere karşı

direnışini, meşru olmayan şiddet kabilinden görüyorsunuz. Binâenaleyh buna davet eden herkesi, şiddete teşvik eden kimseler olarak değerlendiriyorsunuz. Bu da sizin gibi aydınlara hiç yakışmamaktadır. Zîra işgalciye direniş, herkesin meşru bir hakkıdır. Dolayısıyla bu, kelimenin olumsuz manasına göre şiddet olarak vasıflanmaz.

Velhâsıl verdiğiniz tüm bu örnekler, **Hizb-ut Tahrir**'in, topraklarımızı işgâl, beldelerimizi tahrip eden ve halkımızı katleden işgalciye karşı direnişe çağırması ile alakalıdır. O halde Hizb'in sözünün geçtiği bağlamı gözetmeniz gerekirdi.

3. Siyâsî çalışmanın tahdidinde objektifsizlik:

Devletlerarası herhangi bir meselenin çözümü için sırf askerî bir görüşün ortaya atılması, siyâsî bir partiyi, siyâsî yapısının dışına çıkarmaz. Örneğin Cumhuriyetçi Parti, Irak meselesinin çözümü ve Amerika'nın çıkarlarını korumak için Irak'a savaş açma ve Irak devlet başkanını devirme fikrini benimsemiştir. Şimdi askerî çözümü benimsemesi, onu siyâsî vasfından çıkaran terörist bir çağrı olarak itibar edilir mi? O, siyâsî bir hareket olmasına rağmen hitâbı, şiddete teşvik ediyor, dolayısıyla yasaklanmalıdır diyebilir miyiz? Aynı şekilde **Hizb-ut Tahrir** de herhangi bir meselenin çözümü için siyâsî bir görüş ortaya atmaktadır. Mesela Filistin, Irak ve Afganistan meselesinin çözümünü işgalci varlığa karşı savaşta görmektedir. O halde Batılı siyâsî partiler, askerî çözüm benimsedikleri halde siyâsî vasıflarından çıkmadıklarına göre nasıl oluyor da **Hizb-ut Tahrir**, aynı çözümü benimseyince siyâsî bir parti vasfından ve mahiyetinden çıkabiliyor? Hatta bunun daha ötesine gidersek derim ki: Dünyaya egemen olmayı düşünen bir Batılı, stratejist bir aydın ve siyâsî bir duayen olarak itibar edilirken ne diye aynı şeyi düşünen bir Müslüman, şiddete teşvik eden bir terörist olarak değerlendirilmektedir? Savaşı kazanmak için sivillerin öldürülmesini meşru gören bir Batılı, siyâsî bir aydın olarak değerlendirilirken, ne diye topraklarını savunmak uğrunda istishâd eylemini meşru gören bir Müslüman, şiddete teşvik eden bir terörist olarak görülmektedir? Clinton döneminde Amerikan Dışişleri Bakanı olan "Warren Christopher", "Amerika'nın lider olması kaçınılmazdır... Amerika'nın liderliği, ilk kaidemiz ve bu asrın temel dersidir; çünkü çok basittir ki biz lider olamazsak bunu hiç bir kimse yapamayacaktır." O, bu sözü söylediğinde siyâsî bir aydın olarak değerlendirilirken **Hizb-ut Tahrir**, dünyanın egemenliği İslâm ideolojisindedir dediğinde, terörizme teşvik eden "Totoliter" bir parti olarak görülmektedir! Amerika'daki -aralarında Paul Wolfowitz ve Donald Rumsfeld'in de olduğu daha sonraları dünyaya hükmeden- yeni muhafazakarlardan bir grup lider, 16.01.1998 tarihinde Başkan Clinton'a açık bir mektup yazarak Irak Devlet Başkanı "Saddam Hüseyin'in" devrilmesini talep ettiler. Bunlar böyle bir şey yaptıklarında dâhi liderler olarak değerlendirilip mektupları da terörist bir davet ile savaşa teşvik eden bir mektup olarak görülmekten ziyâde dâhiyane bir strateji fikri üreten büyük siyâsî amellerden görülmektedir. Dolayısıyla kendisinden liderlik vasfının sökülüp alındığı hiç bir Batılı aydın görülmezken ne hikmetse **Hizb-ut Tahrir**, İslâmî orduları topraklarını savunmaya, ajanları ve hainleri alaşağı etmeye teşvik edince tüm Batılı aydınlar nezdinde hitâbı şiddete teşvik eden terörist bir örgüt olarak değerlendirilmektedir! O halde siyâsî çalışmayı diğer çalışmalardan ayırt ederken objektiflik nerede kaldı? Batılı aydınlara göre güvenilir mikyaslar nerede kaldı?

3. Kapanış:

Bu mektubumda, araştırmanızda geçtiği üzere **Hizb-ut Tahrir**'in mahiyeti ve hitâbı ile alakalı bir takım noktaları ele aldığım gibi özelde **Hizb-ut Tahrir**'i, genelde ise İslâmî akliyeti anlamada Batılı düşüncenin güvenilir kaidelerini ve mikyasları ile alakalı noktaları da ele aldım. Doğrusu değinmediğim birçok noktalar olmasına rağmen, tüm noktaları ele almak ve değinmek istemedim. Bu nedenle bu mektubun yeterli olduğunu düşünüyorum, tarafınızdan kabul görmesini ve belirttiğim hususları tekrar gözden geçirmenizi ümit ediyorum.

En İçten Dileklerimle

Okay Pala [Ebu Zeyn]

Hizb-ut Tahrir

Medya Temsilcisi

Hollanda

E-mail: o.pala@versatel.nl

Telefon: (+31) 06 43 56 16 28

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info/info/turkish.php | www.turkiyevilayeti.org